

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 130. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649681615024/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

ciation kom han fra Gouvernantens Hund til *Göthes Faust*, hvor især Hunden havde været forbandet god; han havde seet dette Stykke i *Berlin*, og satte det ligesaa høit, som *Rollas Død*, der var hans Favorit-Stykke, thi han havde engang i sin Ungdom været med i det, som en Vildmand. »Die schöne Müllerinn« og jeg undetholét os med at tale om de forskjellige Slags Oste, og jeg steg temmelig i hendes Agtelse, da jeg lærte hende Maaden at tilberede fyensk Skjørost. Det gik imidlertid fort i susende Galop, og hver Gang jeg tittede ud af Vognen, saae jeg hvidt Sand og sorte Granskove, saa at den eneste poetiske Blomst, der her kunde fremspire i mit Hjerte, var denne preussiske Sandblomst.

Ja, *Preussen* var et deiligt Land,
Ifald der var lidt mindre Sand,
Og flere grønne Skove!
Dog na – nu skrive alle Mand,
Thi trænger man jo ret til Sand,
Og Sandet bør man love.

Ja, skrev man end i tusind Aar,
Saa raskt, som nu til Dags det gaaer,
I det Uendelige,
Og *Preussen* stod, som Sandhuus her,
Var der dog Sand nok til Enhver,
Og det vil meget sige!

Den »jötliche« Skrædder sad vist ogsaa i poetiske Tanker, men da han havde faaet Plads mellem Benet og Kjødet, det vil sige, Gouvernanten og Bageren, maatte han skyde Svanchals, for at see gennem Vinduet, og da vi just kom forbi en stor Tidsel, der her stod som et Frugtbarhedens Symbol, lispede han, med et Blik paa Bageren, som han vilde vise sit Bekjendtskab til Literaturen:

»Röslein, Röslein, Röslein roth,
Röslein auf der Heide«

Men standsede derpaa meget forlegent og saae ned paa sit Lomme-tørklæde, som han legede med, idet han formodentligt frygtede, at